Những Vấn Đề Nhỏ Bé

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[03/04/2024 - 06:03 – anhlibrary]

Bái kinh này không có ngừng ở từng phần, từng phần, chúng tôi có nghe lại băng giảng thấy rất là khó, rất là khó cho những vị mà có cái nhu cầu. Bây giờ chúng tôi làm cách mới, mình đi qua cách mới cho nó vui. Một số chữ khó, một số chữ mà tôi cho là quan trọng, quý vị chịu khó chờ một chút xíu thôi, để tôi bỏ lên hết những chữ mà tôi cho là quan trọng.
Xin hỏi các vị có nhìn thấy cái phần mà 2 đoạn kệ mà tôi muốn nghe giảng không muốn ghi chép thì thôi, nếu muốn nghe giảng thì...muốn học chữ khó thì tôi xin nhắc chữ đó ở đây. Cái chữ [..] có nghĩa là quá trớn, nhớ nha, […] ở đây có nghĩa là sự lưu tâm đến nhau, Bởi vì sao? bởi vì […] là quá trớn, […] là quan điểm, cái nhận thức mà […] là sự quan tâm đến những vấn đề không thật sự cần thiết.
Thí dụ như là thế giới này vô biên hay là hữu biên? Nếu tôi đi ra khỏi cái dãy thiên hà này, thì tôi còn gặp tới cái gì? rồi cách đây 300 ngàn Đại kiếp tôi là ai, rồi, tôi xin nhắc lại, tôi người đang nói chuyện ở đây, bản thân tôi dứt khoát tôi không phải là một bậc Thánh, tôi không phải là cái bậc hiền trí, trí tuệ gì hết, nhưng mà tôi cứ nhớ theo trong Kinh Đức Phật Ngài dạy rằng cái vấn đề cấp thiết nhất của chúng ta ở trong cái cuộc đời này chính là nhận ra rằng mọi hiện hữu là khổ, chúng ta không có nhằm thỏa mãn những cái thao thức, những cái trăn trở mà tôi gọi là tào lao của mình. Thí dụ vấn đề vũ trụ quan chẳng hạn, chỉ riêng về một chuyện nhỏ xíu thôi, làm sao mà sống cho nó đẹp giữa mình với người đó là những đề tài nhận thức mà nó cho không thật sự cần thiết cho cái đời sống của mình thì trong trường hợp đó gọi là […] tức là những cái nhận thức hay là những quan điểm suy tư, những đề tài suy tư mà nó không thật sự, nó đi ngoài luồng, nó đã ra ngoài lề rồi là[..].
Ở trong nội dung cái bài kinh này là cái vị hóa Phật hỏi, ở đây có điểm rất là thú vị, tôi sẽ nói nội dung này trước, ai trên đời này cũng cho mình hay hết, ai trên đời này cũng cho là mình hay, đều mình nói ra là đúng hết, cái ý nó như vậy, cái ý hai đoạn kệ này là ai trên đời này cũng cho mình hay, mình đúng hết và một khi mà mình có một cái thiên kiến như vậy đó về bản thân mình, thì tự nhiên mình thấy ai cũng dở hơn mình hết, khi mình thấy mình hay, mình đúng, mình chính xác là mình nói điều mình nghĩ là chân lý thì tự nhiên khi mà mình chưa gì hết mà mình đã nghĩ như vậy thì chuyện đầu tiên là mình thấy người ta sai, thì chính từ cái chỗ mình thấy mình đúng người ta sai nó mới nảy sinh ra vô vàn, nó nảy sinh ra vô vàn những cái cuộc tranh đấu, những cái cuộc tranh luận trên cuộc đời này, tôi đúng và anh sai và cái cách nghĩ này nè nó gây ra những cái rắc rối không chỉ là về vấn đề Tâm linh, tôn giáo, tinh thần mà nó còn là cái tiền đề, nó là cái điểm bắt đầu cho tất cả những cái xung đột, những cái mâu thuẫn, những cái chống trái nhau về chính trị, về văn hóa, chúng ta thấy rồi mỗi ngày trên hành tinh này có biết bao nhiêu là cái chết tức tửi oan ức mà nó đi ra từ những quan điểm chính trị, quan điểm tôn giáo. Tôi không có ý bài xích, dè bĩu hay là châm ngòi cho một sự hiềm khích nha. Nhưng mà chúng ta phải nhìn nhận rằng có những hệ thống tư tưởng tôn giáo mà chỉ có hại cho nền hòa bình thế giới. Chẳng hạn như mình thấy cái cách cư xử của người Hồi giáo đối với ngoại đạo, rồi cách cư xử của những cái tổ chức đoàn thể hay là cá nhân có những quan điểm chính trị phải nói vừa đặc dị, vừa cực đoan, tất cả những cái đặc dị, những cái cực đoan đó, về chính trị hay là về tôn giáo nó đều khởi đi từ cái quan điểm mà trong bài kệ này vừa nhắc đến, đó là luôn luôn thấy mình đúng và người khác sai. Từ đây nó mới nảy sinh ra những chống trái mâu thuẫn xung đột.[7:37]
[23/04/2024 - 10:46 - anhlibrary]
Trong khi đó tôi nghĩ rằng có người trong room này đang thắc mắc là chẳng lẻ…Nhưng tôi nhớ hoài trong kinh có một điều như thế này: hãy quan tâm đến cái gì nó thật sự nó cần thiết như là phải làm sao giải quyết cái trọng bệnh, cái trọng thương đó của mình, trọng bệnh là mình mắc một chứng nan y khó trị, còn trọng thương là mình bị một cái sự có hại nghiêm trọng nào đó về sức khỏe, về tính mạng. Cái chuyện trước mắt là chúng ta giải quyết cho bằng được cái vấn nạn đó thì chuyện điều trị cứ lo quan tâm đến chuyện ruồi bu ngoài ra, thí dụ như trong kinh Đức Phật Ngài dùng hình

ảnh một người bị trúng mũi tên độc, thay vì để người ta lấy mũi tên đó ra khỏi vết thương thì mình cứ nằn nặc mình đòi hỏi một cái chuyện bắn vào tôi nam hay là nữ, cao, thấp, mập, ốm, trắng đen, đẹp, xấu, người đó quê quán ở đâu, nhà ở đâu, số mấy, đường gì v..v. Trong trường hợp như vậy đó, thì rõ ràng rằng là cái người bị trúng thương đó, trúng tên đó họ không có thời gian để điều trị vết thương, chưa chắc họ còn thời gian để họ sống nữa bởi vì sao? Vì nó là những mũi tên độc thì sao? Cho nên cái điều quan trọng ở đây là chúng ta không có nhiều thời gian để lưu tâm đến những vấn đề không cần thiết mà chúng ta phải tập trung bao nhiêu cái năng lực, năng lượng, thời gian, công sức, tiền bạc vào cho cái việc gì đó nó thật sự cấp thiết quan trọng mà thôi, và cái sự quan tâm đến những cái vấn đề mà nó không có thật sự cần thiết trong khi đó đời sống chúng ta quá sức là ngắn ngủi đi thì cái sự quan tâm đến những vấn đề ruồi bu đó, tiếng phạn là […] thiên chấp, thiên kiến, cho là cái quan điểm của mình là đúng, chúng ta thấy chữ Pali là diṭṭhiparibbasānā, chữ này có một động từ, từ chữ diṭṭhiparibbasānā có một cái động từ rất là hay, đó là paribbasānān là đầu tư, có nghĩa là đầu tư. Cho nên, Ngài Minh Châu dịch là cái sự thiên chấp hay là thiên kiến. Nếu mà chúng ta muốn hiểu thêm thì chúng ta có thể tra từ điển và căn cứ vào chú giải chúng tôi hiểu đây là một sự đầu tư về tri kiến có nghĩa là sao? Vì Phật pháp, vì xã hội v..v..mình cứ ngỡ rằng thì là nó không có đáng gì hết, nhưng mà xin thưa với quý vị nếu quý vị có học A Tì Đàm thì các vị sẽ thấy có một cái đáng để mà mình quan tâm. Đó là những cái suy nghĩ nhỏ xíu đó, những suy nghĩ thoáng qua đó tưởng chừng như không có gì quan trọng đó, nó chính là một cái hình thức invest, nó là một hình thức đầu tư đó thưa quý vị. Thí dụ như bây giờ mình tự nhiên mình có đọc báo mình thấy cái sự can thiệp của người Mỹ, của người Châu Âu, nói chung là Âu Mỹ, mình thấy cái sự can thiệp của Âu Mỹ vào thế giới Hồi giáo, lúc đầu thì mình thấy hồi giáo họ ác quá, nhưng mà rồi từ cái chỗ mà mình Âu Mỹ họ can thiệp mình thấy mình đồng ý, nhưng mà từ từ mình đọc kỹ lại thì mình thấy không phải ngẫu nhiên mà những người đó họ nổi khùng họ giận Âu Mỹ, chính vì cái sự có mặt của Âu Mỹ, nó làm xáo trộn phần nào của đời sống văn hóa, đạo đức tâm tư của những người xứ Hồi giáo và cứ lên tiến bị chà đạp, bị dè biểu và đặc biệt là Âu Mỹ đã bỏ ra một số tiền lớn để mà làm ăn, thì đúng, để có tiền, nhưng sự có mặt của những người Âu Mỹ ở những xứ đó chính là những nhà cầm quyền nha, cho nên người dân họ sống trong một tình trạng tâm lý phải nói là cực kỳ là nặng nề, từ đó nó mới nẩy sinh ra cái chuyện là họ chống đối, rồi nảy ra khủng bố, bạo lực, chính từ cái chỗ lúc đầu mình ghét người Hồi giáo rồi từ từ nó mới đi đến cái bước là mình có một chút gì đó thông cảm, đồng tình với những cái giải pháp bạo lực, khủng bố của hồi giáo. Mình chỉ nghĩ trong bụng mình thôi, mình chỉ nghĩ trong bụng mình thôi, mình vừa cầm dao mình làm bếp, tự nhiên mình nghe báo, nghe đài, trong bụng mình cũng có chút đồng thuận, đồng tình: mình nói ờ họ cũng có lý do mới làm như vậy. Xin thưa với quý vị chủng tử bạo lực đó mà mình không biết, nó có ẩn chứa trong đó, tôi chỉ ví dụ thôi, nó có ẩn chứa một chút chủng tử bạo lực trong đó, một chút hạt giống bạo lực trong đó mà mình không biết, khi mà mình có một chút đồng ý, một chút chia sẻ, một chút đồng cảm với cái chuyện khủng bố của một bộ phận Hồi giáo cưc đoan thì vô hình chung chúng ta ngẫu nhiên chúng ta có một chút chủng tử trong lòng của mình cho cái chuyện mà khủng bố bạo lực, bạo hành, đấy, nó nhỏ xíu thôi mà đời này kiếp này không sao, mà đời sau kiếp khác thì coi chừng, chỉ cần cái hạt giống này nó gặp đúng cái môi trường, gặp đúng cái điều kiện thì nó sinh sôi nẩy nở thì lúc đó lại chết. Bởi vì các vị làm ơn nhớ dùm tôi một chuyện thôi cái chủng tử giác ngộ là gì? Chủng tử giác ngộ, hạt giống bồ đề là cái gì? Đó là một lần nào đó trong đời của mình trong vòng sinh tử luân hồi của mình, mình nhìn thấy một cái lá vàng nó rơi, mình nghe một câu nói của ai đó rằng mọi thứ là phù du, mọi thứ là do duyên tạo, mọi thứ là phù du, đủ duyên thì nó có mặt, rồi cũng đủ duyên thì nó biến mất, băng hoại, vô thường, không còn nữa, những câu nói tưởng chừng bâng quơ đó, nó ghim sâu trong tiềm thức của mình nó trở thành ra một thứ hạt giống, một thứ chủng tử mà đời sau kiếp khác khi mà cái công đức của mình một lúc nào đó mà nó gom đủ rồi, chỉ cần gặp Phật ra đời, Ngài chỉ nói một câu thôi là chứng quả ngay, vì sao? Vì chủng tử hay hạt giống ngày xưa bây giờ nó đã đủ duyện, nó đã đủ duyên để mà nó đâm chồi nảy lộc, nẩy mầm, nó ra một cái cội cây.Thì cũng vậy ta trả những cái suy tư của chúng ta về cuộc đời này, về văn hóa, về tôn giáo, về chính trị, ngay trước mắt mình cứ tưởng nó không có đáng gì hết nhưng mà không, nó chính là một thứ chủng tử, nó chính một hạt giống mà mình không có ngờ tại sao đối với vấn đề giải thoát thì mình tin một hai câu đạo mà mình nghe được, một hai câu kinh, một hai lời pháp mình

nghe được một hình thức gieo duyên, thì tại sao những hình thức suy tư tào lao kia nó không phải là hình thức gieo duyên chắc chắn nó cũng the same, tương đương như vậy thôi thưa quý vị. [18:35]
[06/05/2024 - 06:44 - anhlibrary]
Cho nên ở đây có chữ rất là quan trọng tôi định nghĩa chữ ... là đầu tư quan điểm, đầu tư tri kiến và chúng ta có thêm một động từ mà chúng ta học ở đây vadanti, yo evaṃ jānāti là động từ đầu tư nó quan trọng lắm, đó là những chữ chúng ta đặc biệt lưu tâm trong buổi giảng sáng nay. Trong kinh Phạm võng Trường Bộ thì sẽ thấy rằng Đức Phật Ngài dạy rằng những quan điểm tri kiến của chúng ta nó có rất là nhiều nguồn nó đến, thí dụ như cái nguồn thứ nhất đó là những người có tu hành, có sở chứng, có chứng đắc, có thành tựu các tầng thiền định. Họ tận mắt nhìn thấy chuyện này, chuyện kia, rồi từ đó họ mới có những quan điểm tri kiến, thí dụ như là mình bây giờ là mình có thần thông, mình tu hành có thần thông, mình nhìn thấy có những cái cảnh giới mà họ sống nhiều triệu năm, nhiều tỷ năm, thí dụ, tôi ví dụ nhẹ nhàng thôi như cái cõi mà Dục Thiên Tha Hóa Tự Tại sống được 9 tỷ năm, rồi cõi Vô Tưởng sống được 500 đại kiếp, có những vị chứng đắc thần thông họ nhớ được kiếp trước nhưng mà số lượng và thời gian, cái số kiếp mà họ nhớ được nó không có giống nhau, có người họ nhớ được một ít, có người nhớ nhiều hơn, nhưng trong chú giải có nói rằng đối với hàng ngoại đạo chứng thiền nhớ tối đa là 40 đại kiếp, các Bồ Tát thì gấp đôi, riêng các vị Đại Thinh Văn có biệt hạnh như thiên nhãn hay đầu đà thì tu Ba la mật bao lâu mới được bấy nhiêu, thí dụ Ngài A Nan, Ngài Ca Diếp các vị đó tu Ba la mật 100 ngàn đại kiếp cho nên khả năng của các vị đó nhớ về quá khứ cũng là 100 ngàn đại kiếp, hai vị thượng thủ Thanh Văn tu Ba La mật một A tăng kỳ và 100 ngàn đại kiếp thì cũng nhớ được bao nhiêu đó, chư Phật Độc giác nhớ được chừng đó. Riêng chư Phật Chánh Đẳng giác thì không giới hạn, Bồ tát hạnh tinh tấn như Bồ tát Di Lạc thì tu 80 A Tăng kỳ hoặc Phật Ca Diếp thì hạnh đức tin tu 8 A Tăng kỳ, hạnh trí tuệ thì tu Ba la mật bốn A tăng kỳ, Bồ tát Di Lạc hạnh tinh tấn. Tôi nhắc lại, tôi đang định nghĩa chữ ...tôi đi một vòng xa như vậy, tôi muốn nhân đây tôi nói khác một chút để cho sau buổi giảng Trung Bộ Kinh, sau buổi giảng này chúng ta lại biết thêm nhiều chuyện khác chứ không phải khư khư bài kinh đó, thì các vị mà đạo sĩ ngoại đạo mà có đắc được ngũ thông thì họ chỉ nhớ được có 80 đại kiếp, thì các vị tưởng tưởng đi nếu mà mình nhớ được 40 đại kiếp thì là rõ ràng mình nhớ được cái thời gian của cõi trời 9 tỷ năm nha, nhưng mà nếu mà mình chỉ có khả năng nhớ 40 hoặc 80 thì làm sao mà mình nhớ được cái thời gian mà 500 đại kiếp làm sao nhớ nổi, 40, 80 đâu có nghĩa lý gì so với con số 500, chưa hết, sẵn đó tôi nói luôn là các vị Đại Thinh Văn có biệt hạnh như thiên nhãn, hạnh đầu đà tu ba la mật bao lâu thì nhớ được bấy nhiêu thí dụ như Ngài A Nan, Ngài La Hầu la thì tu 100 ngàn đại kiếp cho nên khi chứng rồi thì cũng nhớ được chừng đó, Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên tu Ba La mật trong một a Tăng Kỳ và 100 ngàn đại kiếp, tức là 100 ngàn đại kiếp nó một con số 1, 5 con số 0 là 100 ngàn, nhưng một A Tăng Kỳ thì nó là 10 lũy thừa 140, có nghĩa là con số 1 cộng thêm 140 con số 0, có nghĩa là đối với Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên các vị tu tập trong một A tăng Kỳ và 100 ngàn đại kiếp, còn riêng về các vị Bồ Tát Chánh Đẳng Giác trong kinh nhiều khi không có kể 20 mà chỉ kể có 4 là như vậy đó, như Bồ Tát mình cái thời gian mà phát nguyện trong tâm thôi, âm thầm đó là 7 A tăng kỳ, thời gian mà nói ra là 9 A tăng kỳ là tổng cộng 16 A tăng kỳ, rồi khi mà trải qua 16 A tăng kỳ rồi thì như Phật Nhiên Đăng thấy là 4 A tăng kỳ, 16 cộng 4 là 20, tổng thời gian là 20, nhưng mà ở đây mình chỉ kể 4 là chắc chắn thôi, còn giới hạnh trí tuệ thì bậc trí tuệ đắc thành Chánh Giác vì căn cơ xuất sắc hơn người, trí nhân trong trắng như gương, nên khi quang chiếu vô thường nhận ngay, đó là hạng của Thánh nhân tu lẹ không, còn cái hạn mà chậm hơn một chút coi nặng về niềm tin hơn là vấn đề suy tư, lý lẽ, còn cái hạn tinh tấn thì còn tạm ví dụ thôi chứ mình nhìn sâu mình thấy trong tâm hồn trong đáy sâu tư tưởng mình không có biết, mình chỉ ví dụ rõ ràng trong chùa, gọi là trong đạo mình nói chung họ đến trong đạo họ thích thờ thôi, hết Bồ Tát này đến Bồ Tát khác thỉnh về, tậu về, mua về cuối cùng để thờ trong tủ chơi cho vui, tủ đồng, gỗ quý, kiếng gì, kiếng như thế nào bày trí ra sao? trong chiếc tàu mà đóng để ra khơi, cuốn sách được in là để cho người ta đọc và đồng thời tàu được đóng xong đem để trên bờ, bị để lên bờ, sách in xong phải được coi là đem đi thờ 30:30
[08/05/2024 - 01:42 - anhlibrary]
gọi là bị thờ, thì cái hạng trí tuệ đó họ đọc bộ Tam tạng chú giải chuyện đầu tiên là họ lục ra họ coi, họ nghiên cứu, còn không là họ chỉ hành thiền Tứ niệm xứ cho tới ngày nào đó họ lật Tam Tạng

cũng quỳ, cũng lạy, cũng khấn, cũng vái, cũng chỉ để thờ thôi, suốt đời họ quần quật, quần quật họ lấy cái chuyện mà phục vụ, lấy cái chuyện mà đổ mồ hôi làm cái niềm vui, họ lấy cái chuyện nặng nhọc làm cái công phu tu tập, khó nói lắm, bởi vì tôi biết ở bên Mỹ có một cái ông cư sĩ ngày xưa là giáo sư đại học, bây giờ ông mới sang Mỹ rồi đi làm một thời gian, tiền bỏ nhà băng rồi ông có một người mẹ già chín mươi mấy tuổi gần một trăm, ông dành hết thời gian ông chăm sóc cho mẹ, xong xuôi ông chạy về chùa ông chỉ làm có một chuyện thôi là đổ rác và rửa chén, ăn mặc thì tuyềnh toàng mình nhìn vô mình
không có cách nào mình biết đây là một vị giáo sư đại học, mà trong chùa có những cái thư từ, có những cái đơn từ viết lách này nọ mà bằng tiếng anh lúc nào cũng giao cho ông, ông chịu trách nhiệm về phần đó, mình nhìn ổng, ông xuống bếp ông làm mấy cái chuyện của mấy bà, mấy cô, ông đi đổ rác, rồi ông đi quét nhà rồi ông đi rửa chén v..v..cho nên nhiều khi mình nhìn cái người đó mình cũng khó lường lắm cho nên hồi nãy tôi nhắc lại là chỉ trên hình thức thôi nha, chỉ trên hình thức thì cái hạng tinh tấn, cái hạng thích phục vụ, thích tay chân, lấy cái chuyện mà nặng nhọc làm niềm vui lấy mồ hôi làm công phu tu hành, đấy. Còn cái hạng Bồ Tát đức tin thì coi nặng cái chuyện đời cúng kính, tín ngưỡng, tin tưởng, khấn vái, cầu nguyện. Còn cái hạng mà trí tuệ thì coi nặng chuyện thiền định rồi thì là nghiên cứu, tham khảo, v..v và trong chú giải có nói thêm cái hạng tinh tấn, tôi biết tôi đang lạc đề, tôi biết rõ đang lạc đề nhưng phải nói, bắt buộc tôi phải nói rồi tôi quay lại, đó là trong kinh, trong chú giải nói rằng cái hạng tinh tấn thì đức tin mạnh hơn trí tuệ, có nghĩa là mỗi vị Bồ Tát có ba cái thành tố tâm lý thí dụ như:
Tinh tấn là số một, cái nhiều số hai là đức tin, cái nhiều số ba là trí tuệ đó là tinh tấn.
Còn cái hạnh đức tin, thì đức tin nó chiếm vị trí số một, trí tuệ nó đứng số hai, tinh tấn đứng vị trí số ba.
Còn riêng về cái ông mà chuyên về cái hạnh trí tuệ thì đức tin ít hơn là tinh tấn, các vị có nghe kỹ và cần ghi lại cái này không? Các vị có nghe kịp không? các vị có hiểu chỗ này không? hạnh chứ không phải hành, có nghĩa là mỗi vị Bồ Tát như vậy có những thành tố tâm lý, thí dụ như bây giờ các vị mà nặng về tinh tấn thì cái đức tinh vị đó nhiều hơn trí, chú giải nói chứ không phải tôi nói nha, cái hạng tinh tất, vị Bồ tát mà nặng về hạnh tinh tấn thì đức tin của vị đó nhiều hơn trí tuệ, còn cái hạnh mà trí tuệ, các vị mà tu hạnh trí tuệ nhiều thì cái tinh tấn nó nhiều hơn cái đức tin, rồi bây giờ tôi trở lại chữ ... có những người mà họ chứng đắc thiền định, họ nhìn thấy một cái gì đó thôi, một tỷ hay hai tỷ năm cho nên khi họ nhìn lên các cảnh như trời họ thấy những cảnh trời chỉ có sanh ra mà không có chết đi, đó nó trẻ là trẻ chỗ đó, đó, cho nên có những tôn giáo trên đời này nó xuất phát từ những vị đắc thiền nhiều ngàn năm về trước, nhiều thế hệ về trước những vị họ đắc thiền, rõ ràng thiên hạ nhìn thấy sư phụ mình bay được rồi chính sư phụ mình đã dùng thần thông cho mình thấy cõi trời, chính sư phụ mình dùng thần thông cho mình thấy địa ngục, chính sư phụ mình dùng thần thông nói chuyện với các loài bàng sanh cho mình nghe trước mặt mình, trong cái sự chứng kiến của mình thì làm sao mình không tin mà nó kẹt có một chỗ là chính vì sư phụ mình có khả năng quá hạn chế cho nên sư phụ mới nói thế này con biết không nó có những cái cõi chỉ có sanh ra mà thấy không có thấy họ chết đi đó chính là thiên đường đó con, đó là thiên đường, đó là những cái cõi mà con có thể về đó sống đời đời bất diệt, bất tử, nha, con có thấy hồi nãy sư phụ cho con thấy rồi trong đó ngọc ngà, kim cương không thiếu, trong đó coi như là tiên nữ, tiên nam, con thấy rồi trên đó không có bệnh hoạn, không có ai là người xấu, người nghèo, con thấy rồi mà thầy xác định với con là...thì chính từ những vị này mà nó hình thành ra những cái tín ngưỡng về một cõi vĩnh hằng nào đó, rồi lâu quá từ từ theo năm tháng rồi cái khái niệm, cái quan niệm cho rằng có cái cõi thiên đường, đó chúng ta thấy ở Việt Nam mình, bên tàu thì nó có cái chữ Nam Kha, không biết ở đây có ai còn nhớ chữ Nam Kha không? tôi sẽ giảng bài kinh này. Bên tàu hồi xưa có một cái ông thư sinh ông đi thi, rồi ông đi thi xong ông mệt quá, ông mới đi xuống cái gốc cây, ổng kiếm chỗ ổng nằm ổng ngủ thì ổng thấy ổng thi đỗ, ổng được làm phò mã, rồi ổng được giữ chức công hầu khanh tướng tùm lum hết, rồi cuối cùng khi mà ổng thức dậy rồi thì ổng mới giựt mình ổng biết rằng thì ra nãy giờ tất cả chỉ là một giấc mơ thì ông mới nhìn thấy trên một nhánh cây gần chỗ ông đang nằm có một đàn kiến đang bò, thì ông mới nghĩ ra một chuyện đó là thì ra con người trong giấc ngủ nó cũng nhỏ như vậy bao nhiêu cái toan tính danh lợi, nó cũng là một trò chơi phù phiếm như là con kiến thôi, và ông ngắm nhìn nhánh cây đó ông nghĩ ra cái thân phận của ổng nó cũng bọt

bèo nhỏ bé như cái đàn kiến đó vậy, theo sách nói cái nhánh cây nó nằm ở phía nam nên gọi là Nam kha có người kêu là giấc mộng kê vàng, có nghĩa là nấu một nồi cháo kê nó chưa có chín mà người nấu nằm ngủ thấy đủ thứ chuyện.. thấy mình thi đỗ đi làm quan, đi làm phò mã rồi bị vua giá họa rồi bị ra pháp trường chặt đầu sợ quá giựt mình dậy rồi nồi kê chưa có chín, nhiều lắm quý vị, giấc mộng hoàng liên, ở Việt Nam ngoài Bắc mình nó có...tôi quên rồi tỉnh Hà Nam hay Bắc Ninh gì đó tôi quên rồi có một vùng địa danh mà nó cũng có ngọn núi tên là Lạng kha mà tôi thích cái chuyện Lạng kha: lạng có nghĩa là một mét, kha là nhánh cây, hồi nãy tôi nói rồi là có một ông tiều phu ông lên núi đốn củi mà ông đi lạc đường thì ông mới đi tùm lum, ông đi chỗ này tìm đường, chỗ lên chỗ kia tìm đường, cuối cùng ông mới lên được một cái chỗ đó ông thấy có hai ông già râu tóc bạc phơ ngồi đánh cờ, rồi ông thấy đánh cờ đó quá hay, ly kỳ, ông tiều phu này cũng biết chút đỉnh về đánh cờ, ông thấy ván cờ đó hay quá đi, ổng đứng ổng coi, ổng coi xong một lát sau thì một trong hai ông già đó nói thế này, thôi trời tối rồi nghĩ chơi mai chơi tiếp, lúc đó hai ông già biến mất tiêu thì ông tiều phu này mới nhìn lại thì ổng thấy rằng cái cây búa mà ổng cầm trên tay, cái cán nó mục rồi, tất nhiên là ông đã đứng đó không biết mấy năm rồi, không biết đã đứng bao lâu rồi, khi ông quay về thì những người quen của ông thì rất nhiều người đã chết rồi. Dĩ nhiên cái chuyện này là cái mà tôi muốn chú ý ở đây, cái mà tôi muốn lưu tâm ở đây vấn đề đó là...[41:37]
[12/05/2024 - 01:57 - anhlibrary]
Tôi nhắc lại cái thái độ của tôi, khi tôi nghe cái chuyện đó tôi không có tin, nhưng mà tôi chỉ chú ý đến những cái tình tiết mà nó gợi ý đến những đề tài suy tư của tôi, thì cái đời sống mình nó mong manh lắm quý vị, từ cái chỗ mong manh nó nảy ra những câu chuyện không phải khơi khơi mà có, thì Lạng Kha, tôi thích câu chuyện Lạng Kha đó là biến cuộc đời dâu biển mà trong khi bản thân mình già đi lúc nào không hay, tôi rất thích câu chuyện, nếu quý vị hỏi tôi có tin hay không? tôi không thèm trả lời mà tôi chỉ nói là sống theo quan điểm là cứ lo chạy theo cái chuyện đời mà mình tóc bạc lúc nào không hay, vậy đó. Cho nên cái chuyện thứ nhất là có những cái nguồn gốc triết học, hay là tôn giáo nó được khởi đi từ những người có tu chứng, nó khổ một chỗ là cái sự chứng đắc, cái sự hiểu biết của họ có giới hạn và nó trở thành cái đại họa cho người khác, đó là trường hợp thứ nhất. Trường hợp thứ hai là những cái quan điểm về chính trị, về tôn giáo, về văn hóa nó được khởi đi từ nguồn thứ hai đó là suy diễn, bây giờ tôi mới định nghĩa chữ này [...] nãy giờ trong room có nhiều người có lẽ họ khó chịu tại sao tôi đi lạc đề và đi quá xa, nhưng mà bây giờ tôi trở lại đây, cái hồi nãy giờ là cái ông không phải là ông Lạng Kha nát rìu mà là cái cán búa bị nát, nha, thì cái nguồn thứ hai để khởi đi những quan điểm về triết học, về tôn giáo nói chung suy diễn, Đức Phật mới trả lời thế này là tại sao có những cuộc tranh cải thì bây giờ là chúng ta chỉ ôn lại thôi, đó là một hồi trong room ai đó làm ơn nhắc lại cho tôi một câu thôi, không tôi sợ quên đó là có sự tương quan nào giữa cái khuynh hướng Tầm và Si, bởi vì có tất cả là 6 khuynh hướng tâm lý nha, chúng sanh có vô số, nhưng mà gom lại có 6 nhóm thôi, đó là nặng về Dục tính, nặng về Tham, nặng về Nộ tính tức là Sân, rồi Độn tính tức là nặng về Si, rồi Đảng Tính có nghĩa là tính tầm, nặng về Đức tin gọi là Mộ Tánh, rồi nặng về trí tuệ thì gọi là Ngộ Tánh, đấy. Tôi nhắc lại vô số chúng sinh từ con ruồi, con giòi, con trùng, con dế cho đến những vị phạm thiên cao cấp nhất. Tôi nhắc lại: từ con giòi, từ con ruồi cho đến vị Phạm Thiên cao cấp nhất thì cũng chỉ nằm trong 6 hạng này thôi: Tham, Sân, Si, Tầm, Tín, Giác, có nghĩa là có những vị nặng về dục tính, nộ tánh là tánh sân, rồi độn tánh tức là si, đảng tánh, mộ tánh và ngộ tánh, làm ơn ghi dùm tôi, thì tất cả những khuynh hướng này đặc biệt trong đó cái tánh si và cái tánh tầm có nhiều cái điểm tương đồng lắm. Cho nên cái bài kinh này dành cho những vị trời mà cái tánh si và cái tánh tầm thì sao? Nó giống nhau, và một điều nữa xin nhắc lại sợ bà con trong room quên, tức là đừng có tưởng là 6 bài kinh này là tất cả nha vì toàn bộ Tam Tạng mà Đức Phật để lại cho mình là dành cho cả 6 hạng nhưng mà sở dĩ mà tôi đặc biệt tôi nhấn mạnh 6 bài này là vì trong Kinh có kêu tên đích danh 6 hạng này là bài nào dành cho ai nha, chứ còn tất cả, tôi nhắc lại chỉ riêng 6 bài này được nói rõ, còn toàn bộ những bài kinh khác cũng chỉ dành cho từng hạng cơ tánh, khổ một chỗ trong kinh có bài thì ghi rõ, có bài thì không có ghi, lâu lâu tôi có thấy bài Kinh ghi rõ cái bài này dành cho hạng nào, bài này dành cho hạng nào, cho nên là mình phải ghi nhận điều đó. Điều thứ hai làm ơn nhớ dùm tôi điểm này, nếu Đức Thế Tôn không phải sống 80 tuổi mà Ngài sống 800 tuổi, 8000 tuổi thì nhưng bài kinh mà kiểu như thế này nó sẽ có vô số, chứ đừng có nghĩ đây là tuyệt đối rồi đi đồn ông Sư Giác Nguyện ổng nói 6 bài này

là dành cho 6 cơ tánh vậy là chết tôi, không phải, chỉ trong đêm đó mà thôi, kính thưa quý vị, chỉ trong đêm đó mà thôi, thí dụ như bây giờ trong đêm đó có 6 nhóm khách đến thì mình đãi nhóm khách mà dân miền Tây Nam bộ thì mình cho nó ăn món gì món gì, kế đến là khách mà đến từ miền Trung Phan Rang, Phan Rí, Tháp Chàm mình cho nó ăn cái gì, rồi đám khách từ Quảng Bình, Quảng Ngãi, Đà Nẵng, Quảng nam mình cho nó ăn cái gì, rồi cái đám Thanh Hoá, Nghệ An, mình cho nó ăn cái gì, chỉ đêm nay thôi, nhưng mà đêm nay mà cái đám Đà Nẵng nó quay lại đây tôi cho nó ăn cái khác, rồi đêm mốt cái đám Đà Nẵng lại đây tôi cho nó ăn món khác chứ không có nghĩa là đêm nay tôi đãi Đà Nẵng ăn cái gì thì đời đời kiếp kiếp hễ còn gặp nhau thì tôi cứ đè nó ra tôi cán, tôi dồn, tôi dọng tôi nhét nó ăn cái món đó thì không phải nha. Cho nên chỉ trong cái đêm này thôi, trong chú giải có nói lúc bấy giờ Đức Thế Tôn quan sát Ngài thấy cái đám mà họ về tham đêm nay đến đây nè nó cần phải nghe cái này, tại sao? Là vì họ có cộng nghiệp với nhau, cộng nghiệp, chỗ này đi lạc đề nữa, không nói không được. Xin thưa với bà con, cộng nghiệp nó có hai trường hợp:
- một là cùng với nhau đời trước làm cái chuyện gì đó giống nhau bằng một cái tâm trạng giống nhau, một hành động giống nhau thì gọi là cộng nghiệp, nhưng nó có trường hợp thứ hai là trong đời trước ta làm nghiệp giống nhau không hẳn là phải cùng nhau.
Cộng nghiệp có hai trường hợp: một là cùng nhau làm một việc, mọi thứ tâm tư giống nhau, hành động giống nhau và cùng nhau làm. Đó là cộng nghiệp thứ nhất. Cái trường hợp thứ hai là không cần cùng nhau, miễn là có..có nghĩa là họ không làm cùng nhau nhưng mà cái hành động giống nhau y chang. Sáng nay lúc 10 giờ 15 phút tại Bạc Liêu có người ngồi câu cá và cũng 10 giờ 12 phút sáng nay ở Đà Nẵng có một người cũng ngồi câu cá thì hai người này tuy không có làm chung nhưng mà coi như là họ có một cái nghiệp giống nhau và cái tâm tư sở thích giống nhau và tôi nói rõ cũng không cần cái thời gian giống nhau nữa, thí dụ như bây giờ tôi câu đến 2 giờ sáng đến 2 giờ chiều, ông kia câu lúc 10 giờ sáng thì miễn là cái nghiệp sát sanh nó giống nhau, cũng không hẳn là cái công việc đó nó giống nhau nữa, miễn là nó giống nhau trên hình thức ý nghĩa sát sanh thôi, thí dụ như tôi đi giết con heo, mà ông kia ngồi câu con cá, miễn là nghiệp sát là được rồi nha, tôi nhắc lại có những cái cộng nghiệp mà nó không có giống nhau lắm, miễn là cái tính âm thầm nó giống nhau thôi, các vị nghe hiểu không? các vị nghe kịp không? uống thuốc lộn thì hư thai, bà mẹ đi trợt vỏ chuối, hư thai, bà mẹ bị tai nạn gì đó mình cũng chết trong bụng mẹ hoặc là được 3, 4 tuổi chết đuối ngoài sông, ngoài suối hoặc là lớn lên đi lính chết ngoài sa trường, tử địa, hoặc là đi máy bay sống không có trọn được cái tuổi đời, miễn làm sao mà chết yểumiễn làm sao đi nghỉ sớm thôi. Cho nên cái cộng nghiệp có hai trường hợp: một là cùng nhau, cùng nhau làm cái chuyện gì đó bằng cái tâm tư tình cảm giống nhau thì gọi là cộng nghiệp. Trường hợp thứ hai cộng nghiệp nó không có phải là làm cùng nhau, miễn là có cùng một hành động, cùng một tinh thần, cùng một ý nghĩa thí dụ như người thì nghe pháp, người thì coi kinh, người thì tu Tứ Niệnm Xứ, nghe kịp không? người thì nghe Pháp, người thì luận Đạo, người thì hành thiền Tứ Niệm Xứ, còn người thì ấn tống kinh sách, miễn là nhắm đến cái mục đích phát triển trí tuệ, thì cả ba người này sanh ra đều có trí tuệ, đều là những người cộng nghiệp trí, trong cái đêm đó cũng vậy có những vị trời khi mà họ về cái đêm đó họ nghe pháp, họ có một cái cảm nghiệp với nhau cho nên cái đề tài nghe cũng giống nhau. Đây sẵn bài Kinh này tôi nói luôn một tỷ chuyện đó quan trọng lắm, có nghĩa là có một trường hợp, tôi chỉ cho trường hợp xấu nha, trâu ngựa nó kiếm nhau chứ nó không có kiếm cái khác, nhưng trong trường hợp này mình không có dùng cái câu đó được nhưng mà mình có thể hiểu là thủy ngân, ở đây có ai biết thủy ngân, ống nhiệt kế nó có thủy ngân trong đó, làm ơn ghi cái câu này xuống rồi khi nào mà một lát nữa mà tôi ngưng, tôi nói lớp học mãn rồi, lúc đó tôi trả lời nha, OK, tôi trả lời luôn tại sao Tầm nó đi một cặp với Si mà nó… NO, hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, một là quý vị hiểu lầm, hai là tôi nói quý vị không có rõ nha.
Có người hỏi tôi là tại sao mà Tầm đi với Si mà không đi với Tham? Có, có, nói cho đủ thì là 63 trường hợp cơ tánh ở đây là chỉ nói vắn tắt tại vì có những người Tầm nặng mà tánh giác cũng nặng, cái này mới vui nè, có những người si nặng, họ vừa là độn tánh, vừa là ngộ tánh, mới chết đó chứ, dạ có những người như vậy, có nghĩa là có những người ù lỳ, họ chậm kinh hoàng luôn, nhưng mà có những trường hớp họ nhanh hơn mình, ở đây tôi xin nhắc quý vị thế này: ở trong Liêu Trai có kể một câu chuyện mà nó rất giống bài pháp của mình là có một cái ông đó ổng nhận nuôi một thằng bé không cha, không mẹ, nó khờ, coi như nó hệch hạc lắm, nó chậm lắm, tôi nhớ không lầm nó tên

là A Tú, tiếng Hán mình kêu một đứa bé mình kêu chữ A là thằng, A Tú, thằng hoặc là con, ông nuôi nó mà ông chỉ mong nó là nó giúp cho ổng bưng trà, hầu nước, bưng cơm, quét nhà, đuổi gà, đuổi vịt, chứ còn ông không có hy vọng là cái thằng này nó làm được cái gì hết, nó khờ lắm mà ông chủ này ổng có nghề vẽ tranh, ổng là người vẽ tranh rất là đẹp thì bữa nào buồn buồn ổng bày cọ, giá vẽ ra sân ổng vẽ, bữa nào đẹp trời ổng ngồi ổng vẽ ổng chơi, xong rồi, hễ ổng đi đâu thì ổng đem nó theo, nó ra nó nấu trà, nó bưng nước, rồi kêu đi lấy cái này cái kia cho ổng, sai vặt thì bữa đó ông cầm cây cọ đang vẽ, nó đứng kế bên nó nói: cái chỗ này nó lợt một chút mới hay, chỗ này nó đậm đúng rồi, đúng, cái này con vịt vẽ như vậy thì nó không được sinh động lắm, chỗ này, trúng, trúng rồi. Hồi đầu ổng nghe thì ổng bực, ổng bực thì ổng quay ổng hỏi mày biết cái gì? Thì nó nói con thấy sao con nói vậy, ông chủ không cho thì thôi con không nói nữa, rồi nó đứng tránh qua một bên nó nhìn, thì ổng mới ngẫm ngẫm là ổng đâu có ngờ thằng này nó nói đúng, thằng này nó nói đúng, cái cổ con vịt nó phải ngước lên nó mới sống, con vịt thả trên nước, ổng mới lạ, ổng kêu nó, rồi bây giờ thì mầy góp ý cho tao cái chỗ này cái núi, tao muốn cái núi làm sao mà người ta nhìn vô cái núi người ta thấy ra làm như có ai đó sắp đi ra, mặc dù không có người nha, bây giờ tao nhìn, tao thấy làm như muốn có người đi ra vậy đó, bắt đầu nó góp ý. Ông thấy thương quá, ông mới bỏ tiền cho nó đi học, sau đó nó trở thành một bậc danh họa, đấy, thì mình dùng cái hình ảnh này nè để tạm nói cho cái hạng người tôi vừa nói, có những người họ lạ lắm, họ có cùng một lúc mấy cái khuynh hướng tâm lý mà mình nhớ trong tâm lý học có một cái loại người kêu là..không biết quý vị có biết loại người này không? gọi là loại người đa nhân cách, đấy, có nghĩa là có một lúc nó ù ù, cạc cạc, nó lờ khờ, nó dốt dốt, mà chậm chậm vậy đó, nhưng mà có lúc rất là giỏi, giỏi ghê lắm, còn có những người thấy họ hiền, thấy họ đi giết người một cách nhẹ nhàng, ép họ quá họ sẽ giết người, trong khi mấy người nóng tính, thấy vậy mà có nhiều người họ la, họ hét nhưng họ rất là hiền, họ nhát, có những người họ cười cười, mát mẻ, lúc nào cũng xuề xòa thôi có gì đâu, anh em mà có gì, mà tới hồi cơn nó lên, nó lụi mình xong rồi nó còn lấp con dao cho gió vô cho mình đi cho lẹ nữa, nha, khỏi cứu luôn, nó đổ thuốc rầy cho mình uống mà nó còn ép mình uống thêm chai xá xị đi cho nó nhanh khỏi cứu luôn, có gaz mà, mà bình thường nó hiền vô cùng, đấy, cho nên là ở đây, tôi nói vậy chứ tôi không có bày quý vị cách tự tử nha, thì ở đây có người họ hỏi tôi tại sao cái Tầm nó đi với Si, tôi không có nói là nó đi với Si không mà 6 cái tánh này nó có thể trộn lẫn vào nhau trong nhiều trường hợp nha. Tôi nói rõ nha, chứ không hẳn là phải ông A với ông B không mà ông A có thể đi với ông S, và ông S có thể đi với ông C nha, chứ không phải là đi từng cặp nha, phải nhớ cái đó, chứ đừng có nhớ tào lao rồi bắt tôi chịu trách nhiệm là chết tôi nha. Nhưng mà riêng, không biết bao nhiêu lần tôi đã nói riêng đêm nay thôi, riêng đêm nay thôi thì cái số mà thiên chúng về Đức Thế Tôn nhìn thấy họ có những cái cộng nghiệp và họ có những cái căn cơ sở tánh nó giống nhau, đêm nay thôi, sau đêm nay rồi, sáng mai dậy thì tình hình nó khác đi, nha, cái người hỏi tôi đúng là cái kẻ bên đường thiệt, đúng là bên đường thiệt, cho nên chỉ có đêm nay thôi, sáng mai là không có nữa, những người mà sáng mai một vị... người khác đến Đức Thế Tôn sẽ trả lời khác bởi vì tánh tham của tôi nó không giống tánh tham của quý vị, coi chừng nó có trường hợp đó, sân hai cái sân nó cũng không có giống nhau, cho nên có một chuyện rất là ly kỳ, học A Tì Đàm mình thấy có 8 tâm Đại Thiện, không biết tôi nói có ai hiểu không? ở đây có ai học A Tì Đàm không? 8 Đại Thiện, 8 Tâm Tham, có nhớ, có biết cái đó không? nhưng mà thật ra làm ơn nhớ dùm tôi cái này, cái Tâm Đại Thiện thứ nhất là Tâm Thiện, thọ hỷ, hợp trí, vô trợ của tôi nó không giống như là Tâm Đại thiện thứ nhất của ông A, bà B, nhớ nha, nó không có giống vì sao? [1:01:40]
[19/05/2024 - 01:29 - anhlibrary]
Là vì cái phước, cái nghiệp của tôi nó hoàn toàn không giống hai vị kia, thí dụ như nói về hợp trí thì trí của tôi và trí của hai người kia nó không có giống nhau, trí của họ nhiều hơn tôi, cho nên nói là hợp trí là để phân loại thôi, thật ra thì làm sao mà cái trí của tôi mà đem bì được với trí của.. thí dụ như bây giờ nói Ngài Thanh đi, ở đây có ai trong room ai biết Ngài Thanh không? thí dụ như Ngài Thanh Ngài cũng trí nhưng trí của Ngài đâu có giống trí của mấy ông sư khác, cho nên thọ hỉ cũng vậy, tôi làm tôi rất là vui nhưng cái nghiệp của tôi, cái tiền nghiệp quá khứ của tôi nó không giống của quý vị, cho nên bây giờ, cho nên bây giờ coi như tôi cũng hoan hỉ mà cái hoan hỉ của tôi nó khác là vì sao? vì nó phải lệ thuộc rất nhiều thứ, cái trí của tôi không giống thì làm sao hoan hỉ của tôi giống được, thí dụ như bây giờ một người mà họ đa văn, họ biết nhiều quá, trí tư của họ nhiều

quá mà trí văn họ ít, đấy, còn có người trí văn nhiều mà trí tư ít, rồi có người trí văn nhiều, trí tu nhiều mà trí tư ít, nó khổ như vậy đó. Chính cái trí này nó có tác động một phần trong cái cảm thọ. Không biết tôi nói các vị có nghe kịp không? Cái trí có ảnh hưởng đến cảm thọ, thí dụ như bây giờ tôi biết như vậy thì tôi hoan hỉ đến cái mức như vậy. Nhưng mà các vị phải hiểu biết cái kiểu cỡ của quý vị thì hoan hỉ theo cái kiểu của quý vị, rồi cái vô trợ cũng vậy, cái vô trợ của tôi nó không giống cái vô trợ của các vị cho nên đời sau, kiếp khác sanh ra không ai có cái mặt giống ai hết và không có đời của ai mà giống đời ai 100%. Thí dụ như cái đời của Bà Da Du không có cách nào giống đời của ông Đề Bà Đạt Đa mặc dù sanh cùng một gia đình, và Ngài Rahula là con của Bồ tát Tất Đạt, nhưng mà mình thấy Bồ Tát Tất Đạt về sau thành Phật, còn Ngài Rahula về sau Ngài là một vị đại Thanh Văn, quý vị thấy không? có nghĩa là một nguồn, một dòng máu, một huyết thống mà không giống nhau, anh em trong nhà mỗi người một cái nghiệp khác, chứ đừng nói người dưng. Cho nên là cái Tâm Đại Thiện thứ nhất của tôi nó không giống Đại Thiện thứ nhất của quý vị. Bởi vì trong đường đời chỉ cần nó tíc tắc nó chỉ chậm một chút thôi do cái nghiệp sanh tử tái sanh nó đưa tôi đi chỗ này chỉ cần nó khác nhau chút, hiện giờ nè, tôi ví dụ như bây giờ tôi và quý vị giống nhau, giống nhau 100%, nhưng mà chỉ cần tháng sau tôi không ở Việt Nam, tháng này tôi đang ở Việt Nam, quý vị đang ở Việt Nam, tháng sau tôi qua bên Lào tôi ở, các vị thì các vị ở lại, khi mà tôi đi mà tôi sống chung với mấy người Lào, chỉ cần mà tôi có một điểm nào đó mà tôi tương đồng với người Lào hoặc người Miên thì chỉ cần một chút đó là khi tôi trở về thì hai người ráp nhau là không vô nữa rồi, biết nói vậy có hiểu không? tôi đang ví dụ giống nhau 100% chỉ cần một sự kết nối, cho nên chính vì sự khác nhau như vậy đó cho nên nó mới dẫn đến cái chuyện là mặt mũi mình không có giống nhau và từ đó khi mà tánh tham, tánh sân của mình nó cũng không giống nhau, tánh si, tánh tầm nó cũng không có giống nhau, cho nên chữ[. …] là gì? Tôi trở lại, tôi giảng chưa hết chữ[…] có nghĩa mình hiểu biết vấn đề có nhiều cách, cách một, là do mình có những thực chứng, thí dụ tôi từng tu Tứ niệm xứ tôi thấy như vậy hoặc là tôi từng có thần thông tôi thấy như vậy nhưng cũng có trường hợp là tôi suy diễn thôi, tôi ngồi tôi suy diễn mà trong suy diễn tôi cũng có hai trường hợp nha, trong kinh Phạm Võng nói rõ suy diễn nó cũng có nhiều trường hợp, người giỏi thì kết hợp các nguyên tắc, người dở thì thích sao nghĩ vậy không cần lý lẽ, các vị nghe kịp không? cái suy diễn nó có nhiều trường hợp, cái người giỏi kết hợp các nguyên tắc, thí dụ như bây giờ mình thấy ở bên Mỹ nó có một cái đạo, tôi nhớ có câu: sau lưng người đàn ông thành công luôn luôn có một người đàn bà ở không, sau lưng một người đàn ông thất bại luôn có một người đàn bà xúi dại, OK, bây giờ mình thấy suy diễn nó có hai trường hợp: một là người giỏi thì họ căn cứ vào những nguyên tắc, chữ […] suy luận, thì cái người giỏi. Ở bên Mỹ nó có một cái đạo gọi là đạo scientology họ căn cứ vào những nguyên tắc khoa học, họ nói thế giới này là thế giới của khoa học, một cái thế giới sống mà không có nền tảng khoa học thì đó là thế giới của mông muội, của hồng hoang, của mọi rợ, của bán khai, tức là họ không có tin vào Phật, không tin vào Chúa, họ tin vào khoa học thôi và phải nhìn nhận trong quan điểm đó tôi nghĩ là có điểm đúng chứ không phải không, bản thân tôi là một tu sĩ Phật giáo Nam Tông nhưng mà tôi có điểm đồng tình với cái đạo này bởi vì nếu mà nói nó hơi dễ mích lòng nhất thì cái chân lý mà Đức Phật dạy là cái đạo trời đất, cái đạo tự nhiên chính Đức Phật Ngài dạy rằng cho dù Như Lai có ra đời hay không ra đời thì những cái chuyện sanh, già, đau, chết, Khổ, Tập, Diệt, Đạo nó vẫn muôn thuở là như vậy các đấng Như Lai không phải là người sáng tác, sáng tạo ra những thứ đó mà các Ngài chỉ là những người phát hiện, không biết các vị có hiểu được cái đó không? chư Phật không phải là người sáng tạo, sáng tác ra những thứ đó, mà chư Phật chỉ là người phát hiện thôi, cho nên cái đạo này, cái đạo Scientology cũng có những cái quan điểm đúng chứ, họ nói tôi không thờ chúa, thờ Phật, thờ Ala, thờ Mohammed gì hết, tôi không cần thờ ai hết, tôi chỉ thờ cái gì nó thuộc về nguyên tắc khoa học và các vị có biết không trên thế giới này nó có hai cái đạo mà cái đạo Kabbalah này nó là một cái biến thể của Do Thái giáo và cái đạo thứ hai là Scientology mà tôi vừa nói khi nảy, đó là hai cái đạo nhà giàu có nghĩa là tín đồ của họ toàn là minh tinh màn bạc, tỷ phú diễn viên không, là bởi vì thứ nhất là những người đến với hai cái đạo này họ không có bị cái mặc cảm mình là người mê tín, thứ hai phải nhìn nhận là đây là những tổ chức chính trị mà họ rất khôn ngoan họ có cách kêu tiền rất giỏi, họ đem lại cho các giáo hữu tín đồ rất là vừa ý mình. Thứ hai nữa phải nói là cái người đứng ra điều hành toàn là dân chuyên nghiệp, còn cái đạo Phật của mình, mình đến, mình chủ trương trên

tinh thần tự giác, OK, Kinh điển đó, Tăng Ni đó, anh thích thì anh đến anh tìm hiểu, anh không thích thì anh đi chết đi, chứ còn đây không có cái vụ mà áp dụng những cái chiêu thức, những cái mánh khóe thì không có, thì cái đạo do suy diễn là sao? Tôi đang nói hai cái đạo này là hai cái đạo của người giỏi là vậy đó. Có nghĩa là họ đưa ra những nguyên tắc, những nguyên tắc tâm linh, những nguyên tắc tinh thần mà dựa trên cái gì? Dựa trên những nền tảnh rất là thông minh. Đó là trường hợp thứ nhất gọi là suy diễn tức là tri thức, hay là tâm linh hay là tín ngưỡng đến từ suy diễn mà suy diễn có nền tảng, rồi cái loại suy diễn thứ hai là suy diễn thích sao nghĩ vậy, thí dụ như tự nhiên cái thằng con mình nó đi chơi, nó leo cây, nó nhảy sông sao nó bị bệnh quá cái làm mâm trái cây ra ngoài gốc cây đa cúng chắc tại cây đa này có bà ở, có ông ngự ở trên cái làm mâm cúng, rồi thấy nó đứng tiểu bậy trong bụi tre mà trong bụi tre là cái gì? Bụi tre ở nhà quê có mấy cái ông táo lò bị hư, người ta không biết liệng ở đâu họ đem dụt trong bụi tre , rồi con mình nó đứng nó tiểu trong bụi tre nó về nó bị bệnh, rồi nó phạm bà, nó phạm ông rồi, thế là làm mâm ra cúng, đấy, thích sao nghĩ vậy, rồi thấy mưa gió bão bùng, rồi thấy nước lụt, thấy núi lửa, thấy thiên tai sợ quá làm mâm cúng, thì cái đó được gọi là cũng suy diễn nhưng mà thích sao nghĩ vậy, thích sao thì suy diễn vậy thôi chứ không có lý gì hết. Còn có những cái đạo rất là thông minh, thí dụ như tôi không có bênh ai nha, chỉ thí dụ thôi, thí dụ như có những cái đạo mà nếu mà tôi không có phải là Nam Tông tôi mê chết luôn, nếu tôi không phải nam Tông, chắc chắc tôi sẽ theo Bắc Tông, mà nếu tôi không biết Bắc Tông thì tôi sẽ theo Cao Đài, bởi vì Cao Đài hoặc là thông thiên học là tôi rất là thích, là vì sao? Vì những cái đạo này là họ suy diễn nó có cái nền tảng nghe đã lắm, ví dụ như mình thấy bên Cao Đài tôi không có mê mấy cái vụ cầu cơ, tôi thấy Cao Đài là một cái đạo mà cái cửa nó mở rộng lắm không có cực đoan, tôi sợ nhất trên đời này là cực đoan, tôi nhớ là khư khư tôi sợ lắm, tôi sợ lắm như cái Hồi giáo tôi ngán lắm, rồi cái thông thiên học nó cũng độc đáo. Cho nên trên đời nó có hai trường hợp, nó có hai cái nguồn mà khởi dựng cả cái hệ thống tín ngưỡng, cả hệ thống tư tưởng triết học, từ đó cũng là cái nguồn của mọi tranh luận ở đời, một cái nguồn thứ nhất là: Nguồn một là từ sự thân chứng của ai đó, rồi trường hợp thứ hai là logical, mà cái logical này nó lại có hai nguồn, một là cái logic của cái người giỏi, còn trường hợp thứ hai là nó mang nặng cái cảm tính, một cái là lý trí, một cái là tình cảm, cái lý trí là dựa trên cái này, dựa trên cái kia, có căn cơ có bài bản đàng hoàng, trường hợp thứ hai là tình cảm, tôi thích sao thì tôi tin như vậy, tôi thích sao thì tôi tin như vậy và Phật tử đi chùa rõ ràng tôi thấy nó cũng có y chang như vậy nó không có lọt ra mấy cái hạng này, cái hạng thứ nhất là hạng thân chứng, có nghĩa là chính họ là người giữ giới họ thấy an lạc trong cái đời sống giữ giới, chính họ là người sống đạm bạc và họ thấy an lạc trong cái đời sống đạm bạc, chính họ là người nghiên cứu, rồi chính họ là người tu tập Tứ Niệm Xứ, thì họ cảm nhận được cái gì đó từ pháp môn này và họ đi theo nó, họ tin Phật là cũng từ những cảm nhận đó, nhưng mà nó có loại Phật tử thứ hai có nghĩa là họ tin vào cái gì họ muốn tin, đó, làm ơn nhớ dùm cái hạng thứ hai, tin điều mình muốn tin, nó ác vậy đó, tin cái điều mà mình muốn tin, nghe cái câu là có vấn đề rồi, cái thứ nhất là mình tin vì mình dựa vào một cái cơ sở nền tảng nào đó, còn thứ hai là mình tin cái điều mà mình muốn tin, thí dụ như bây giờ, tơi nghĩ chắc không cần giải thích cái này, cái suy diễn này là hai nguồn suy diễn, một là tôi căn cứ vào những cái nền tảng cơ sở, còn hai là tôi tin và tôi suy diễn là do tôi muốn như vậy, tôi muốn chuyện đó có, thế là tôi tìm đủ mọi cách để tôi chứng minh bằng cách cái này mới lạ, ở đời có những người, họ tìm cách họ chứng minh cái điều mà họ
chưa tin để xem coi có tin được hay không, cái hạng này OK, còn cái hạng thứ hai mới bậy tìm cách chứng minh cái điều mà mình muốn tin thí dụ như trong nhà của tôi hiện giờ, chỗ tôi đang ở là xứ lạnh nó không có rắn mà tôi khoái rắn quá đi, cho nên tôi tìm đủ cách hết để tôi chứng minh rằng ở đâu có rắn, tôi ví dụ như vậy hoặc là tôi thương nhớ người nào đó quá, tôi tìm cách tôi chứng minh rằng người đó từng hiện diện trong cái ngôi nhà này, tôi đi tìm cái dấu vết người đó để lại, thì từ tất cả những cái nguồn này nè trên đời sống nảy sinh ra những cái cuộc tranh luận, rồi nó nãy sinh ra những mâu thuẫn, những xung đột là vì sao? là bởi vì nó đã tầm bậy ngay từ đầu rồi, nha, và ai cũng cho mình đúng hết, ai cũng cho mình đúng hết, bây giờ cho tôi trở lại kinh một chút. Bây giờ tôi mới vô trong chánh kinh nè, Đức Phật Ngài dạy rằng ở trong các thứ phiền não có một thứ phiền não rất là quan trọng đó là[…] đây là cái chữ mà quý vị bắt buộc phải học thuộc lòng […] là đây, [..] là chân lý, [..] là thiên kiến, […] là một thuật ngữ mà quý vị bắt buộc phải nhớ nếu thứ nhất

quý vị là một phật tử Nam Tông, nều không phật tử nói chung đây là một thuật ngữ phải nhớ, đây là một thuật ngữ ở trong đạo Phật để chỉ cho thái độ ngoan cố, cho rằng đây là chân lý ngoài ra là sai lầm và đây chính là cái nguồn cội của bao nhiêu thứ rắc rối trên đời này nó đều nảy sinh ra từ trạng thái tâm lý này [...] cho rằng đây là chân lý, ngoài ra là sai lầm nát bét hết, trật lất hết, với thái độ này nó không cho phép chúng ta có được một cái sự giao cảm với thiên hạ và Tây có một câu rất là hay: thế giới này nó rắc rối bởi vì người ta đã xây lên quá nhiều những bức tường ngăn cách thay vì là những chiếc cầu thông cảm, cái câu đó tôi rất là vừa ý, thế giới này nó rắc rối là vì người ta đã xây dựng lên quá nhiều những bức tường ngăn cách thay vì là những chiếc cầu thông cảm không có cái gì nó bậy cho bằng tự mình đi lượm được một số kiến thức nhặt nhạnh, lặt vặt đem về bỏ vô trong phòng đóng cửa lại gặm nhấm nó thích thú một mình và xem đó là toàn bộ vũ trụ thì trên đời không có cái gì nó bậy cho bằng, lượm về một mớ đem về đóng cửa lại, rồi ôm nó vào lòng, để nó lên đầu, đặt nó vào tim mà xem nó là vũ trụ, ngoài ra là zero, quý vị nghĩ chỉ ngồi mà vẽ bức tranh thôi nghĩ một hình ảnh tào lao, đi ra đường lượm một hai viên sỏi, một hai chiếc lá rồi để lên đầu, dán vô tim, đẩy vô óc ôm ấp coi đây là vũ trụ thì có phải khờ hay không? mà trong khi nếu thấy hình ảnh đó tào lao thì tại sao mà lại ôm ấp, lại khư khư một cái quan điểm, một cái học thuyết chính trị nào đó, bây giờ tôi không nói rõ, tự quý vị hiểu, mà có những học thuyết chính trị nói ra thì hay nhưng mà đem xài không được. Hoặc là nếu có xài được thì chỉ xài được ở một thời điểm nào đó, ở một nơi chốn nào đó, trong một thời hạn nhất định nào đó mà thôi và khi áp dụng nó thì áp dụng 20%, 40%, 42,3% mà thôi chớ không thể nào bê nguyên một con về thờ là trật lất mà trên thế giới này có biết bao nhiêu quốc gia cho đến ab6y giờ nó vẫn cũng khổ như điên là vì có những cái kẻ mà nó đã hành xử như vậy, ôm lấy một cái học thuyết không dám sửa chữa, mà có một chuyện rất là sơ đẳng mà tại sao nó không hiểu? đó là không có cái gì trên đời này nó là nguyên tắc tuyệt đối hết trong đạo hay ngoài đời, chính trong đạo mình cũng thấy Đức Phật có lúc Ngài giảng Tứ Diệu Đế, có lúc Ngài giảng 12 duyên khởi, có lúc Ngày giảng Ngài kêu người ta tu Tam học, có lúc kêu người ta tu Bát Chánh Đạo, có lúc Ngài kêu người ta tu Thất giác Chi tại sao vậy? là vì cái căn cơ nó không giống nhau, dòng đời nó muôn vạn lối, mà chuyện đời nó luôn luôn thay đổi, mà con người thì 9 người 10 ý, nha, cho nên chúng ta phải có sự dung hòa để mà xoay sở, để mà sống đời, để mà hành động chứ có đâu mà ngu khờ mà bê cho nguyên một cái học thuyết cứng ngắt để về áp đặt lên cả một cái đất nước, cả một cái dân tộc cùng nhau mà xì xụp mà thờ phụng trong mấy chục năm trời trong khi thế giới bên ngoài không ngừng thay đổi, còn mình thì khờ khạo mà ngồi đó mà ôm cái đó, tôn thờ lãnh tụ, tôn thời cái học thuyết, tôn thờ cái chủ nghĩa, tôi không nói ai hết, tôi chỉ nói chung chung như vậy, tôi hỏi có thông minh hay không? ngay cả mấy chục năm trước nếu có một thời điểm lý tưởng để áp dụng, để thực thi cái học thuyết đó thì cái thời điểm đó đã qua rồi và ngay thời điểm đó mình cũng không nên ôm khư khư 100% cũng phải có một chút co dãn, linh hoạt trong đó, đấy. Cho nên cái vấn đề lớn nhất của thế giới hôm nay đó là thay vì dựng lên một cây cầu thông cảm thì lại dựng lên những bức tường ngăn cách là như vậy đó, tự đóng khung, tự đóng chuồng chung vào trong đó, bịt mắt, trùm mền, ly khai với thế giới còn lại, đấy, đây chính là cái căn cội cho mọi xung đột trên thế giới, nó đơn giản như vậy thôi, chỉ vậy thôi, cái bậy nhất là chỗ đó, cái bài kệ này tôi lấy làm lạ nhưng mà thấy rất là thích thú là hai cái bài kệ mà dành cho cái tánh si với tánh tầm ở đây đặc biệt là rất giống nhau, có nội dung rất giống nhau và đều cùng đã phá một chuyện đó là đừng có ôm cái khờ, cái ngu, cái dốt của mình nữa để rồi coi nó là chân lý nha, rồi chà đạp phủ nhận đặc biệt hai cái bài kinh, hai cái bài kinh mà dành cho tánh si và tánh tầm nó giống y chang như nhau, đó là điều rất là thú vị ở đây. Cái nội dung của nó là Đức Phật Ngài kêu gọi mình hãy lìa bỏ, hãy lìa bỏ cái quan niệm, cái thái độ tư tưởng ở hai bài kinh này đều kêu gọi, đề nghị mình phải lìa bỏ thái độ tư tưởng khư khư chấp chặt, ngoan cố hy vọng cho rằng đây là số một, cái gì của mình là hay nhất, nội dung của hai bài kinh này, nếu cần mà giải thích một cách đại khái không kinh viện thì hoàn toàn mình có thể hiểu như vậy về cái duyên hệ đó. Có nghĩa là Ngài kêu gọi mình đừng có tiếp tục, đừng có tiếp tục mà chung vô lu, xuống đáy giếng ngồi nữa mà phải biết rằng ra khỏi cái lu, ra khỏi cái giếng thì còn trời cao đất rộng nữa mà tại sao được gọi là người độn tánh, tại sao được gọi là người tánh si, nội mà mình chỉ nghe mình hình dung ra thôi, độn là sao? Là nó chậm, nó tối, quý vị tưởng tượng trời đất bao la mà mình chun vô cái lu là nó đã tối rồi, đậy nắp, mình chun xuống giếng nó lại tối mù tối mịt nữa. Cho nên là cái chuyện quan trọng là phải

mở cửa cái lòng của mình ra để đón nhận nắng gió muôn phương vì mẹ sanh mình ra vốn tự do tay chân không ai trói buộc mình, mẹ sanh mình ra, mình có mắt, tai, mũi, lưỡi, mắt để nhìn, tai để nghe, mũi để nghe mùi, tai chân để xúc chạm mà, chứ đâu phải mẹ sanh mình ra là mình là bại liệt, mất cái xúc giác, mất cái thính giác, mất cái khứu giác, mất cái vị giác, mất cái thị giác đâu, mà không có gì bậy cho bằng mẹ mình sanh mình ra mình đầy đủ không tật nguyền vậy mà chính những cái thứ tôn giáo, chính trị, văn hóa nó khiến mình trở nên tật nguyền, không dám nhìn chỗ này, không dám nghe chỗ kia thì có phải đó là một cái thứ gọi là theo như phép tự nguyện hay không? phải là một thứ tật nguyền tự nguyện hay không? hai cái bài kinh này đừng tiếp tục tự nguyện làm kẻ tật nguyền nữa hoặc là tự nguyện làm cái thứ gọi là nô lệ tự nguyện nó rất là thê thảm và hãy nhớ thái độ tu học của một người Phật tử đến với Tăng Ni, đến với kinh điển nó có hai cách: cách thứ nhất là cách đến của người nô lệ và cách đến thứ hai là cách đến của người học trò, của người đệ tử là sao? Cách đến của người nô lệ là không dám phản biện, không dám hoài nghi, đấy, đó là cách đến của người nô lệ, còn cách đến của người đệ tử, cách đến của người học trò có nghĩa là nó lại dám phản biện, dám hoài nghi, dám đặt dấu hỏi, dám nghi ngờ, dám thắc mắc, đấy, thì cái đó là cách đến của một người học trò thì tùy mình thôi, chứ còn mà không ai bắt mình hết, không ai bắt mình hết, hai bài kinh này có nội dung là nhắc nhở cho mình biết vì đâu mà có những cuộc tranh luận, vì đâu mà có những cái cuộc xung đột mâu thuẫn là bởi vì mỗi người cứ khư khư chấp chặt quan điểm của mình, không chịu lắng nghe người khác mà trong khi đời sống của mình nó giống như là một khu rừng trong đó có cái nấm ăn được và có thứ nấm ăn vào thì chết, trái, lá, củ, rễ cũng vậy, có những thứ mà mình ăn được, có những thứ mà mình phải tránh, có những thứ mình chỉ né qua một bên, có những thứ mình tránh xa nó càng nhiều càng tốt nha, bởi vì nó trong rừng mà nó có thú dữ, nó có cây độc, có nấm độc thì trong cái đời sống tâm linh của mình cũng vậy, mình không thể nào mà mình cứ khư khư một món cho là vô địch, các vị biết mình thích ăn cà, đâu thể nào cả đời chỉ ăn cà, phải ăn thứ khác chứ, nói theo cái dinh dưỡng học thì cái cơ thể mình nó là một cái chỗ trao đổi chất và mình cần rất là nhiều thứ bởi vì trong cơ thể mình có những cái cơ phận, nó có rất là nhiều cái cơ phận, mà những cơ phận đó nó cần rất là nhiều cái dưỡng tố, nhiều cái thành tố hóa chất khác nhau, có chỗ nó cần có chất calcium, có chỗ nó cần vitamin C, vitamin A, rất là cần. Cho nên một cái cơ thể khỏe mạnh là một cơ thể phải có một cái nguồn tiếp dưỡng phong phú, đấy, một cơ thể khỏe mạnh là một cơ thể có nguồn tiếp dưỡng phong phú nghĩa là sao? là phải có những cái nguồn protein, những cái nguồn những chất đạm từ động vật từ thực vật rồi từ củ, trái, rễ, lá v..v..một ngày như vậy ta cần đến rất là nhiều thứ nha thì cơ thể nó mới tốt, chứ còn có mình cứ khư khư ăn một món thôi thì có những chất nó bị dư và có những chất nó bị thiếu, trong cái tri kiến cũng vậy, luôn luôn mình phải nhớ rằng mình có những thứ cần phải bổ sung, có những thứ cần phải bớt đi, có những thứ cần phải đào sâu, có những thứ cần phải lấp cho nó cạn, đại khái như vậy, có những thứ cần cho nó sâu, cần cho cạn, cần cho rộng, những thứ phải làm sao thu hẹp nó lại chứ nó phát triển riết mình chết. Các vị biết một trong những tai họa của mình đó là người Nhật họ đã đem qua mình rất là nhiều lục bình, buổi đầu họ đem qua họ tính lấy nó làm giấy, phơi khô làm giấy, nhưng sau đó họ rút lui, họ đã để lại cho mình một cái di sản tan nát đó là nó phát triển không kềm chế được. Thì trong cái chuyện học hành cũng vậy,

mình nạp vô đầu những thứ xài không được, tới hồi mà nó phát triển mà nó đến cái mức mà coi như không kềm được thì lúc đó chỉ có nước đem đi dụt thôi, nha. Cho nên bài kinh này kêu gọi mình sao? Luôn luôn tỉnh táo, tôi nhớ tôi có một cái, à tôi nhớ tôi có học trên lớp có một câu đó là, cái câu này rất là hay: cảnh giác khi nhận mà cẩn thận khi cho, cái câu này là quý vị có thể rất là đáng để mà mình lấy một thỏi son đắt tiền viết lên trên cái tấm kiếng trong nhà tắm, tại sao tôi nói thỏi son? tại vì thỏi son nó màu đỏ, mà nó lại đắt tiền nên mình nóng ruột má cái chỗ cái bàn trang điểm của mình, còn đàn ông thì nên xăm trên tay, xăm trên cánh tay nào mà mình hay cầm volant lái xe: cảnh giác khi nhận mà cẩn thận khi cho, rất là hay và nếu có ai đó mà sáng nay hỏi tôi tu hành là gì thì tôi sẽ trả lời, tôi sẽ lấy câu này, tôi sẽ viết một tờ giấy tôi nhét vào túi tôi nói cái câu này xài được làm bùa tu hành có bao nhiêu đó thôi, cảnh giác khi nhận mà cẩn thận khi cho, mà nhắc tới đây tôi nhớ bài thơ của ông Đồng Đức Bốn, tôi nhớ bửa hồm tôi có giảng, giữa trưa ăn mày đầu chùa, Sư cho một lá bùa rồi đi, lá bùa biết để làm gì, ăn này bỏ túi rồi đi ăn mày, mình đi vào chùa mình học đạo, ông Sư ổng cho mình cuốn kinh, ổng giảng cho mình một bài giảng, Sư ra cho

một lá bùa rồi đi, lá bùa biết để làm gì, ăn mày bỏ túi rồi đi ăn mày, mình chính là cùng tử trong kinh Pháp Hoa, mình chính là đứa bé nhà nghèo trong Thánh Kinh, có điểm lạ là trong Thánh Kinh, trong Kinh Pháp Hoa nó có một câu chuyện giống nhau là một thằng bé nhà nghèo mà coi như là..cái gốc của nó rất là giàu, nhưng mà không biết nó lưu lạc trong dân gian tới hồi nó về tương nhận thân bằng thì mới biết thật ra nó rất là giàu nha, mình cũng vậy, thật ra mình giàu mình cũng có căn cơ chứ không phải không có, nhưng mà do là tại vì mình tự mình mặc cảm mình nhà nghèo, cho nên nhiều khi nói gia tài của Phật để lại để cho chung trong đó có phần của mình và mình không có nhận thôi, cho nên lá bùa biết để làm gì? Ăn mày bỏ túi rồi đi ăn mày, mình học pháp, mình nghe đạo cho đã, cuối cùng mình trở về mình vẫn khổ như điên tại vì mình chỉ là một gã ăn mày mà khác với mình chỉ là một lá bùa không biết xài vô chỗ nào, mình chỉ cần một tô mì gói thôi, một tô mì, chỉ cần một trái chuối, một khúc bánh mì mà cũ xì mềm èo dính nước cũng được, miễn sao cho nó qua được buổi chiều còn ba cái cao siêu màu nhiệm gì đó thì thôi mình không có cần tới, đấy, đó là một cái bi kịch tang thương thì ở đây tôi nhắc lại nội dung cái bài Kinh này là cái cách giảng của tôi sau này là mỗi ngày tôi sẽ lựa ra những cái từ khóa, những keyword của một cái bài kinh để cho bà con lưu ý, xong xuôi rồi bắt đầu tôi đi một lèo chứ tôi không có dừng lại giải thích nữa nghĩa là nó có hai phía cho những vị có cái máu học giả và cho những vị chỉ có thời gian vào đây ngồi ngáp và sở dĩ có một thời gian rất là dài gần 10 năm tôi không có muốn giảng Paltalk là vì hai lý do: thứ nhất là có cái room mời tôi, họ mời tôi nửa ngày, có nghĩa là họ mời lúc 10 giờ sáng và vì cái room đó nếu tôi nhận lời thì coi như tôi không có thể đi đâu được hết, bởi vì nó lở thầy, lở thợ, cái thứ hai mà tôi không có đủ cái tinh thần để tôi giảng tôi nghe phật tử họ mách nước cho tôi biết họ nói Sư ơi, Sư dẹp đi, Sư đừng, Sư muốn giảng Sư đi giảng live còn không có Sư trùm mền ngủ, chứ Sư biết phật tử họ vô trong room họ mở ra rồi họ trùm mền họ ngủ hết hoặc là họ đi chơi, họ đi họ đánh bài, họ coi phim, họ ăn nhậu tưng bừng ở ngoài, họ cho mình ở trong mình nói, lâu lâu họ chạy vô họ gõ hai ba câu hỏi tầm bậy tầm bạ họ ra họ nhậu tiếp, họ đánh bài tiếp, tôi tin, tôi tin chuyện đó có bởi vì tôi đã có đến viếng một vài nhà Phật tử mà họ ngồi họ nói chuyện với tôi ngoài này mà bên trong thì paltalk vẫn giảng lồng lộng lồng lộng, có bửa thì tôi nghe thượng tọa này giảng, có bửa tôi nghe thượng tọa kia giảng, đủ hết, thương tọa Thích Hoằng Pháp, Thích Kim Siêu, bửa tôi nghe Thượng Tọa Thích Bửu Chánh, rồi nghe quý Thầy Pháp Tiến, Pháp Hối gì tùm lum hết, đủ thứ hết mà họ ngồi họ vẫn nói chuyện…NO, đừng có trả lời như vậy, bởi vì rõ ràng là tôi biết chắc 100% là không phải tôi, người khác cũng vậy thôi, bởi vì nếu mà là tôi, mà tôi tiếp quý vị mà bình thường mỗi ngày tôi nghe paltalk mà nếu tôi đang tiếp bất cứ ai trong room này, bất cứ ai trong room này mà nếu mỗi ngày tôi có thói quen nghe mà khi quý vị đặt chân đến chỗ của tôi thì tôi tắt máy chứ, còn cái này là họ bị, họ làm như quán tính trong vật lý tức là không mở chịu không được, họ theo thói quen là cứ phải mở giống như cái người mà họ nghiện âm nhạc, họ nghiện âm nhạc có hai: một là họ nghe lời, nghe cái melody, nghe cái lyric của nó, nhưng có người tôi biết họ không có cần nghe lyric, không cần nghe melody mà họ chỉ cần nghe cái sound thôi, họ ngồi trên xe hơi chung với mình, họ mở nho nhỏ, nho nhỏ mà không hiểu cái gì hết, không cần, nó hát tiếng Tây Ban Nha, tiếng tàu, tiếng Nhật, tiếng Iraq, không thành vấn đề cứ là có cái lai rai, lai rai cho họ nghe, cho nên họ khuyên tôi họ nói trời ơi uổng công lắm Sư ơi, thôi bây giờ, Sư có ngon sư giảng live, còn không Sư viết lách cái gì đó còn mà tệ nữa thì Sư trùm mền đi ngủ nó còn có lợi hơn, bởi vì Sư nói vậy là sư đang nói với vong hồn còn không Sư vô trong phòng vong Sư giảng còn có lợi, ít ra Sư biết nó không có đánh bài, nó không có nhậu nhẹt, mình biết mình đỡ giận, nhưng mà OK dầu sao thì cũng xong, chúng ta cuối cùng cũng đã có một lớp học. Cho nên bây giờ lớp học này tôi nhắm đến hai đối tượng: thứ nhất là những người có nhu cầu tra cứu và tham khảo, tra cứu mình nói tắt là tra khảo, OK, tra cứu chứ còn mà để các vị tự nghiên cứu, thứ nhất có chỗ kẹt không biết hỏi ai, thứ hai nữa là nó có những cái chữ mà tôi cho là cái từ khóa bắt buộc phải biết và nó có cái lợi là hôm nay là thời đại internet cho nên khi tôi cho các vị những từ khóa này nè các vị có thể lục trên internet quý vị đọc thêm sướng vô cùng và khi tôi trích dẫn một cuốn sách nào đó thì các vị có thể lục như hồi nãy tôi nói chữ Lạng Kha trong vòng 30 giây là có người lôi ra chữ Lạng kha, tôi không biết là hồi nãy chữ Lạng Kha các vị do nhớ hay các vị lục ra tại chỗ, nếu quý vị lục ra tại chỗ là rất là giỏi và có những cái chuyện lạ lắm, tôi đọc internet nhưng mà tôi tìm lại thì đánh keyword đó nó không có ra, đại khái là vậy. Cho nên ngày xưa mình quy y Tam Bảo, ngày nay mình quy y thêm

một cái nữa là đệ tử xin quy y google, OK. Tôi nhắc lại nội dung bài kinh, bây giờ tôi muốn nghĩ ở đây rồi đó là câu hỏi là vì sao? Vì sao trên đời này có những cuộc tranh luận như vậy, tại sao có những cuộc tranh luận, và đây ai cũng thấy mình hay hết, câu hỏi ai cũng thấy mình hay hết, ai cũng nói mình đúng hết thì trong số đó ai là người nói đúng, ai là người nói sai. Đức Phật Ngài giải thích rằng, người thật sự biết thì không muốn nói, chỉ nói khi cần thiết, đó là điều thứ nhất, điều thứ hai là cái chân lý nó không phải là cái mình muốn thấy muốn tin mà chân lý nó là cái mà nó chỉ đến từ cái sự thực chứng, chứ nó không phải đến bằng sự lý luận, nó đến bằng sự tự chứng mà cái điều quan trọng nhất ở đời này là mình tìm hiểu chân lý là mình phải hiểu theo bản chất nó là, như thị đó, phải có cái nhìn như thị, nó sao thấy nó như vậy, chứ không nên mình thấy, mình tin cái điều gì đó chỉ vì điều đó nó vừa ý, nó hợp ý với mình mà khuynh hướng tâm lý chúng ta là thích, tin những gì mình muốn tin, cái câu này nghe rất là dễ hiểu lầm, tin cái điều mà mình muốn tin, đây là thái độ rất là nguy hiểm, có những chuyện mình không muốn tin nhưng mình phải chấp nhận nó, thí dụ như bây giờ mình nghe nói mình biết người ta đi một chuyến phà hay một chuyến xe bị tai nạn và giờ cuối người ta tìm được, người ta báo tin chuyến xe đó, chiếc phà đó đã tìm được xác của nạn nhân rồi, đã tìm được xác của những nạn nhân của chuyến phà, chuyến xe rồi thì đúng, trong bụng mình không muốn người thân có mặt trong số những nạn nhân bị chết, nhưng khi mình ra mình nhận xác, mình biết chính xác là xác cái xác chết của người thân mình rồi, mình cũng rõ rồi đó thì mình cũng phải ráng chấp nhận mình đem về mình chôn chứ, chứ đâu phả là khi mình chưa thấy xác, đúng, chưa thấy xác thì mình còn để tình cảm nó chi phối, nhớ nha, khi mình chưa thấy xác thì mình còn để tình cảm nó chi phối là mình mong rằng trong số đó không có người thân của tôi, nhưng mà khi mà đã đối diện với thực tế rồi thì mình phải chấp nhận một sự thật cực kỳ đau lòng là đây là xác của người thân tôi, chứ bấy giờ không còn là giờ phút của tình cảm nữa. Hồi nãy trên đường đi coi xác, đi nhận mặt, đúng là mình dùng tình cảm nhiều, mình mong rằng đừng là người thân của tôi, giống như hồi trước 75 người ta chạy giặc đó, người ta cũng cầu cho đạn rớt ở đâu chứ đừng có ở đây. Tới hồi lúc nó run quá họ khấn lộn đạn rớt ở đây chứ đừng rớt ở đâu. Thì ở đây cũng vậy, trên đường đi tìm xác người thân, đi nhận xác thì chúng ta cũng mong là đừng có phải là người thân mình, nhưng mà đến khi mình đối diện với cái xác chết rồi thì mình phải chấp nhận sự thật đây là người thân của mình để làm chi? Để mình đem mình chôn. Học đạo cũng vậy khi mình chưa biết đạo thì mình ráng mình mong thích cái này, thích cái kia, mình mong ông Sư ông sẽ nói cái này nè, trong Kinh ghi như vầy nè cho vừa ý mình, nhưng mà đến lúc mình đi vào trong thực tế, mình đi học đạo rồi mình nghe những điều mình không muốn nghe, chỗ này tôi biết tôi nói sẽ làm mích lòng một số người nhưng mà tôi không thể không nói là bên Mỹ tôi ở có một cặp vợ chồng đó họ mê trì tụng hồng danh Di Đà, lục tự Di Đà, họ mê lắm, cho nên mà họ rất là giàu, họ tới chỗ tôi họ nghe giảng, cái điều mà họ mong họ cố ý họ hỏi rất là nhiều câu mà họ mong là tôi xác nhận là bên Nam Tông cũng đồng ý với họ như thế, cuối cùng họ đã lườm tôi rồi họ bỏ tôi họ đi là chỉ vì cái mà họ muốn nghe họ không được nghe, thì tôi nhớ lần cuối cùng tôi gặp họ tôi có nói thế này: tại sao các vị lại muốn, các vị lại muốn tôi nói cái điều mà
các vị muốn nghe, trong khi các vị đi mua đồ nó khác, đi mua đạo nó khác, đi ra ngoài chợ mua đồ có nhiều khi mình chỉ mua cái gì mình muốn mua, đúng, nhưng nó cũng có một cái trường hợp là mình phải mua những cái mình không muốn mua, tôi ví dụ có chắc chắn trải qua cái đó, quý vị có nhớ lúc nào hay không? có lúc mình mua những món đồ mà mình không có thích thí dụ như là cái nước rửa chén chẳng hạn, các vị biết tôi không có thích rửa chén, nhưng lâu lâu tôi phải đi mua nước rửa chén, rồi tôi đâu có thích mà quét nhà mà tôi cũng phải đi mua cái đồ hốt rác, rồi cái cây chổi mà nó cũ tôi cũng phải đi mua cái chổi, rồi tôi mua máy hút bụi, thật ra các vị biết đó là những cái món mà tôi ghét vô cùng, ghét lắm, các vị đừng có thấy mà tôi cầm những cái món ngoài chợ các vị đi các vị đồn cái ông sư này ông mê nó quá đi, kỳ trước thấy ổng mua nước rửa chén, chiều này thấy ổng mua giấy vệ sinh, rồi mua ba cái đồ nhà bếp, đồ nhà tắm, thật ra mấy cái đồ đó tôi chán vô cùng, tôi chán nó lắm nhưng mà bây giờ không mua không được, thì mình học đạo cũng vậy, học đạo cũng vậy, có trường hợp là mình được nghe cái điều mình muốn nghe, nhưng có những trường hợp mình phải nghe những cái điều mà nó chỏi lại cái ý muốn của mình, nó chỏi lại cách nghĩ, cách hiểu của mình. Cho nên trong bài kinh này Đức Phật Ngài dạy rằng ai trên đời này phần lớn đều bị cái bệnh rất là lớn đó là thấy cái điều của mình là số một và từ chỗ đó nó mới đi ra

một cái bi kịch đó là chỉ tin cái gì mình muốn tin, mình chỉ chấp nhận cái gì mình muốn chấp nhận, thế là tự mình tự đẩy mình vào một góc tù, một góc chết và từ chỗ mình là người ở trong góc tù cho nên mình nhìn thấy cái thế giới này nó rất là tật nguyền, nó rất là tật nguyền và khi mình nhìn một thế giới mà nó tật nguyền méo mó như vậy thì sao? Thì nó mới nảy sinh ra những dị kiến và mình không có ráp được với ai hết bởi vì sao? Vì chân lý là bầu trời, chân lý là nắng, chân lý là gió, chân lý là ánh trăng, chân lý là mù sương, chân lý là dành cho tất cả mọi người, còn đằng này cái mà mình trao ra nó chỉ là khí độc, nó chỉ là khói độc làm sao mà người ta chấp nhận được, mình muốn người ta chấp nhận mình, mình phải là trời cao đất rộng, mình phải là nắng gió mù sương thì mình mới đi đôi với cái cuộc đời được, nha, còn đằng này xung đột nó xảy đến là vì sao? Là vì hai bên, bên nào cũng chỉ biết phun khói độc thôi, thưa quý vị, OK, bửa nay đủ rồi không nói nữa.
Còn cái người bên đường này nè, tôi tính ngưng mà cái người bên đường hỏi tôi vậy chứ... cái này trong đó có giải thích tại sao hạnh tin tấn mà lại có cái đức tin nó mạnh hơn trí tuệ, bởi vì tôi nghĩ cái này không cần giải thích luôn, tự nhiên mình cũng hiểu là cái hạnh tinh tấn trong ba hạnh mình thấy cái đức tin nó gần với cái suy luận hơn là cái người chỉ biết siêng, người chỉ biết lấy công mà làm lời chỉ vậy thôi, hạng tinh tấn là cái hạng Bồ Tát mà chỉ biết lấy công làm lời, tôi không rõ là trong room này các vị có biết cái idiom trong tiếng Việt Nam mình không? có nghĩa là lấy công làm lời có nghĩa là sao? Là thí dụ như bây giờ người ta giàu người ta invest trong nhà đất bất động sản rồi stock mà muốn chơi stock là mình phải có kiến thức dễ sợ lắm, muốn chơi stock hoặc buôn bán ngoại tệ phải có kiến thức dữ lắm tôi mới dùng cái đầu của tôi tôi suy nghĩ, tôi tính toán vào lúc nào mà nhà đất thị trường bất động sản nó lên, lúc nào nó xuống, tôi nên mua của ai, của Dow Jones hay là mua của Microsoft v..v. tôi lựa của ai tôi mới mua, cái đó là tôi dùng cái trí tuệ của tôi để mà tôi làm ăn kiếm tiền hoặc là mình thấy ở những cái nước tiên tiến như là Thụy Sĩ hay là Nhật Bổn, tôi đưa cho họ một cục nhôm, một cục nhựa, một cục đồng là họ làm ra những sản phẩm họ bán, một cục đồng của Thụy sĩ, một cục sắt của Thụy Sĩ mà họ đem về họ làm cái gì mình không cần biết chỉ biết họ lấy một cục sắt họ mua một cục sắt họ đem họ có thể bán cục sắt đó trị giá cả ngàn dollar, chuyện đó không có gì lạ hết, họ chế ra đồ đạc, thí dụ bây giờ tôi nói cục nhôm đi, cách đây không có lâu tôi có đi ở phi trường tôi có gặp nó bán một cái hachette của Thụy Sĩ, tôi tính mua để về tôi giảng Paltalk nè tôi biết bốn trăm dollar của Thụy sĩ mà nó bằng nhôm thôi, nó có một cọng dây điện, đúng, nó có hai cọng dây điện, nhìn nó đẹp lắm, mà chủ yếu material bằng nhôm, ồ người ta bán cái thông minh để kiếm tiền, mấy xứ nghèo là lấy công làm lời là làm sao? mình nghèo quá, cái mình đi mình có bãi biển đẹp đó, cái du khách họ tới cái mình đi mình mò cua, mình bắt ốc mình bán cho du khách nó ăn rồi nó cho tiền, dĩ nhiên cái số tiền ngoại tệ mà mình đi vào bằng cái ngõ đó thì nó ít vô cùng nhưng mà mình đâu có khả năng mà công nghệ, công nghiệp mình không có, mình không có trình độ khoa học thì mình chỉ biết lấy công làm lời, chỉ lấy mồ hôi mà đổi tiền thôi. Rồi, ở đây cũng vậy Bồ Tát tinh tấn là cái người biết lấy công làm lời gần như là Ngài có đại trí Ngài biết trên đời này có sanh tử, phải có niết bàn, phải có giải thoát Ngài biết, Ngài thấy rằng người như mình không có nên ra đi một mình, có khả năng giúp người khác, Ngài biết, Ngài có đại trí, đại bi, đúng, nhưng mà so với hai hạng kia, à quên, chỗ này phải nói rõ: nói ít hay nhiều ở đây phải hiểu là khi đem so với hai hạnh kia không phải với người ngoài đây, nói ít hay nhiều phải hiểu là khi đem so với hai hạnh kia có nghĩa là sao? là mình thấy là hạnh tinh tấn cái đức tin nó mạnh hơn trí tuệ, mình nghe như vậy mình cứ tưởng là cái trí tuệ của vị này nó ít hơn chúng ta, chúng ta là những người đang ngồi, đang nói chuyện, đang làm việc với nhau trong cái room Việt Theravada này nè, không phải, so ba hạng với nhau thôi, đó thì trong ba hạng đó với nhau, thì cái vị Bồ Tát mà hạnh tinh tấn thì cái đức tin vị đó nhiều hơn trí tuệ của vị đó, rồi đối với hạng trí tuệ thì cái phần tinh tấn nó nhiều hơn phần đức tin mấy vị Bồ Tát trí tuệ, cái chuyện mà phải đi tin cái gì đó cái vị này không có mặn mà, tiếng Việt Nam mà có chữ mặn mà đó là không có mặn lắm, còn cái hạng mà đức tin, thì hồi nãy tôi nói cái niềm tin đi qua trí tuệ nó gần hơn là cái hạnh tinh tấn, mà tôi muốn hỏi là cái người bên đường này là tôi có biết người này hay không? chứ còn mà đây là một câu hỏi mà tôi nghĩ rằng yếu lắm mới hỏi câu này, đừng có giận nha, nhưng mà yếu lắm, OK, phải ngưng rồi, còn ai hỏi gì nữa không? tôi đếm tới ba tôi ra nha, có ai còn hỏi cái gì nữa không? OK, xin chào quý vị.